

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Tatlumpu't Siyam

Jeff Pippenger
2026-02-02

Bilang Tatlumpu't Siyam

Ang panloob na pagsubok na omega na batong-panapos, na sumusunod sa panlabas na pagsubok na alpha ng pundasyon noong 2024, ay nangangailangan ng isang depinisyon ng “kamalig,” at ng “pagkain” na iniimbak sa kamalig. Ang pagsubok ay propetiko, at may panloob at panlabas na linya ng katotohanan. Ang mga hiyas ba ay ang nalabi ni James White, o ang mga katotohanan ng Salita ng Diyos? Kapwa sila.

Noong 9/11, tinawag ang bayan ng Diyos na kainin ang munting aklat at bumalik sa mga dating landas ni Jeremias, kung saan inilatag noon ang mga pundasyon. Noong 9/11, nakita na, na nang utusan si Juan sa Apocalipsis kabanata labing-isa na magsukat, dalawang bagay ang iniutos na sukatin. Iniutos na sukatin niya ang templo, at ang mga sumasamba roon. Iniutos din na huwag isama ang patyo ng 1,260 taon ng pagyurak ng mga Hentil sa santuwaryo at sa hukbo. Ang santuwaryo at ang hukbo ay ang templo at ang mga sumasamba roon.

Noong 2023, ang gayunding anghel na bumaba noong 9/11 ay muling bumaba at binuksan ang selyo ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi; at pagkatapos, noong 2024, isinagawa ang panlabas na saligang pagsubok kung ang sagisag ng Roma ay itinatatag pa rin ang pangitain, gaya ng ginawa nito para sa mga Millerita.

Ang "mga bukás na durungawan" ng langit ay nagpapakilala ng pagdating ng panloob na pagsubok na omega ng templo at ng panawagang "magbalik." Ang pagsubok ay nangangailangan ng pagtukoy sa dalawang sagisag. Nang dumating ang ikatlong anghel noong 1844, at muli noong 9/11, inatasan si Juan na sukatin ang templo at ang mga sumasamba roon, kaya't tinutukoy ang isang propetikong gawain ng pagsukat sa templo at sa mga sumasamba noong 2023. Ibinabangon ni Malakias ang tanong: ano ang "kamalig," at ano ang "pagkain"? Ang gayunding mga tanong sa panaginip ni Miller ay: ano ang "baul," at ano ang "mga hiyas."

Ang panaginip ni Miller ay tumutukoy sa mga nakabukas na durungawan ng langit bilang ang pook kung saan ang Iglesiang Nagtagumpay sa Apocalipsis labinsiyam ay ibinabangon, na nararamtan ng puting lino, upang sumakay sa mga puting kabayo ng hukbo ng Panginoon ng mga Hukbo. Ang mga nakabukas na durungawan ang pook kung saan ibinubuhos ang pagpapala o sumpa ni Malakias. Ang nakabukas na durungawan ni Miller ang pook kung saan inaalis ang basura at tinitipon ang mga hiyas sa kaha.

Ang unang pagbanggit sa mga durungawan ng langit ay nasa salaysay ni Noe, at nang mabuksan ang mga durungawang iyon, umulan sa loob ng apatnapung araw at apatnapung gabi. Sa

pagbubukas ng mga durungawan, walong kaluluwa ang nasa daong. Ang bautismo sa Dagat na Pula ay nagpasimula ng apatnapung taon ng paglalagalag hanggang matawid ang Jordan. Paglaon, nang si Cristo ay bininyagan sa mismong dakong iyon, Siya ay dinala sa ilang sa loob ng apatnapung araw. Nang Siya ay muling nabuhay, gaya ng isinagisag ng Kanyang bautismo, tinuruan Niya ang mga alagad sa loob ng apatnapung araw bago Siya umakyat sa langit.

Kapag ang Simbahan ay magpapalit-anyo mula sa Simbahang Militante tungo sa Simbahang Triunfante, si Haring David na tatlumpung taong gulang ay maghahari sa loob ng apatnapung taon. Ang Simbahang Triunfante ay kinakatawan ng isang propeta, isang saserdote, at isang hari. Ang propetang tatlumpung taong gulang nang sinimulan niya ang kanyang dalawampu't dalawang taong ministryo ay si Ezekiel, at sinimulan niya ang ministryong iyon nang nabuksan ang kalangitan.

At nangyari, nang ikatatlumpung taon, sa ikaapat na buwan, sa ikalimang araw ng buwan, samantalang ako'y kasama ng mga bihag sa tabi ng ilog ng Chebar, na nabuksan ang mga langit, at nakakita ako ng mga pangitain ng Diyos. Ezekiel 1:1.

Nang siya'y tatlumpung taong gulang, nagsimulang maghari bilang saserdote si Jose, at hinarap niya ang hanging silanganan ng Islam na naghatid ng lumalalang krisis na nagbigay-daan sa Ehipto, ang dragon na nahihimlay sa dagat, upang ipatupad ang iisang pamahalaang pandaigdig. Sa krisis na iyon, tinipon ni Jose ang karne sa mga kamalig.

Noong Hulyo 2023, isang tinig ang narinig sa ilang, at pagkatapos ay sinimulan ng Leon mula sa lipi ni Juda na alisin ang selyo ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Noong 2024, ang panlabas na pangsaligang pagsubok na Alfa ay nagbukod sa dalawang uri, at nagpatuloy ang proseso ng pag-aalis ng selyo. Ngayong 2026, dumating na ang panloob na pagsubok sa templo na Omega na muling magbukod ng dalawang uri.

Ang sagradong sanlinggo, na kung kailan si Cristo, bilang ang Sugo ng Tipan, ay ipinagtibay ang tipan sa marami, ay ang Looban at ang Banal na Dako. Mula Oktubre 22, 1844 hanggang sa tumindig si Miguel (gaya ng ginawa Niya sa katapusan ng sagradong sanlinggong iyon nang binato si Esteban) ay ang Kabanal-banalang Dako. Ang mga kapistahan sa tagsibol ay natupad sa sagradong sanlinggo, at sila ang Alfa ng mga kapistahan, at ang mga kapistahan sa taglagas—ang Pista ng mga Trumpeta sa unang araw, ang Araw ng Pagbabayad-sala sa ikasampung araw, at pagkatapos ang Pista ng mga Kubol mula ika-labing-lima hanggang ika-dalawampu't dalawa—ay ang Omega ng mga kapistahan.

Sa gayon ding paraan, ang mga tipo na tumutukoy sa ikalawang pagparito ay dapat matupad sa panahong itinakda sa paglilingkod na sagisag. Sa ilalim ng kaayusang Moises, ang paglilinis ng santuwaryo, o ang Dakilang Araw ng Pagbabayad-sala, ay nagaganap sa ika-sampung araw ng ikapitong buwan ng mga Judio (Leviticus 16:29-34), kapag ang punong saserdote, matapos maisagawa ang pagbabayad-sala para sa buong Israel at sa gayo'y naalis ang kanilang mga kasalanan mula sa santuwaryo, ay lumalabas at binabasbasan ang bayan. Kaya't pinaniwalaan na si Cristo, ang ating Dakilang Punong Saserdote, ay magpapakita upang dalisayin ang lupa sa pamamagitan ng paglipol sa kasalanan at sa mga makasalanan, at upang pagpalain ang

Kaniyang naghihintay na bayan ng kawalang-kamatayan. Ang ika-sampung araw ng ikapitong buwan, ang Dakilang Araw ng Pagbabayad-sala, ang panahon ng paglilinis ng santuwaryo, na noong taong 1844 ay natapat sa ika-dalawampu't dalawa ng Oktubre, ay itinuring na panahon ng pagparito ng Panginoon. Ito ay umaayon sa mga katibayang naipakita na na ang 2300 araw ay magwawakas sa taglagas, at ang konklusyon ay waring di-maiiwasan.

Sa talinhaga sa Mateo 25, ang panahon ng paghihintay at pagkaidlip ay sinusundan ng pagdating ng kasintahang-lalake. Ito ay umaayon sa mga katwirang bagong iniharap, kapwa mula sa propesiya at sa mga tipo. Lubhang nakapanghihikayat ang mga iyon hinggil sa kanilang katotohanan; at ang "sigaw sa hatinggabi" ay ipinahayag ng libu-libong mananampalataya.

Gaya ng isang dambuhalang daluyong, humapaw ang kilusan sa buong lupain. Mula sa lungsod tungo sa lungsod, mula sa nayon tungo sa nayon, at maging sa mga malalayong pook sa kabukiran, ito'y umabot, hanggang sa lubos na mapukaw ang naghihintay na bayan ng Diyos. Ang panatismo ay naglaho sa harap ng pagpapahayag na ito gaya ng hamog na nagyelo sa pagsikat ng araw. Namasdan ng mga mananampalataya na naalis ang kanilang pag-aalinlangan at pagkalito, at ang pag-asa at katapangan ay nagpasigla sa kanilang mga puso. Ang gawain ay malaya sa mga sukdulang lagi't laging nahahayag kapag nangingibabaw ang silakbo ng damdaming pantao na walang pamamahalang impluwensya ng salita at ng Espiritu ng Diyos. Ang katangian nito ay kahalintulad ng mga panahon ng pagpapakababa at pagbabalik sa Panginoon na, sa sinaunang Israel, ay sumunod sa mga mensahe ng saway mula sa Kanyang mga lingkod. Taglay nito ang mga katangiang nagpapakilala sa gawain ng Diyos sa bawat kapanahunan. Kaunti lamang ang matinding pag-uumapaw na kagalakan; sa halip, malalim ang pagsisiyasat ng puso, pag-amin ng kasalanan, at pagtalikod sa sanlibutan. Ang paghahanda upang salubungin ang Panginoon ang naging pasanin ng mga espiritung nagpipighati. May matiyagang pananalangin at walang pasubaling lubos na paglalaan ng sarili sa Diyos. Ang Dakilang Tunggalian, 400.

Ang mga kapistahan sa tagsibol ay natupad sa banal na linggo, at noon ay ibinuhos ang maagang, o alpa, na ulan sa Pentekostes, na sa gayon ay sumasagisag sa pagbubuhos ng huling ulan sa mga kapistahan sa taglagas. Ang mga kapistahang iyon sa tagsibol ay inilalahad sa Levitico 23, mga talata isa hanggang dalawampu't dalawa. Ang mga kapistahan sa taglagas ay nasa mga talata 23 hanggang 44. Ang 2300 taon ay humahantong sa 1844. Dalawampu't dalawang talata para sa mga kapistahan sa tagsibol at dalawampu't dalawang talata para sa mga kapistahan sa taglagas. Dalawang hanay ng dalawampu't dalawa sa kabanata dalawampu't tatlo.

Ang Kapistahan ng mga Trumpeta ay isang babala na pagkalipas ng sampung araw ay magaganap ang paghatol, at ang Kapistahan ng mga Kubol ay isang pagdiriwang ng kagalakan dahil sa kapatawaran ng mga kasalanan na naganap sa Araw ng Pagbabayad-sala. Ang Sabat at ang ikawalong araw pagkaraan ng kapistahan ay kumakatawan sa sanlibong-taóng kapahingahang Sabat ng daigdig.

Ngunit, mga minamahal, huwag ninyong ipagwalang-alam ang isang bagay na ito: na ang isang araw sa paningin ng Panginoon ay gaya ng isang libong taon, at ang isang libong taon ay

gaya ng isang araw. 2 Pedro 3:8.

Ipinahayag ng unang anghel ang pagbubukas ng paghuhukom, at sa antas na propetiko na iyon, ang 1798, na siyang “panahon ng wakas” ni Daniel, ay ang katuparan ng Kapistahan ng mga Trumpeta; ngunit noong Agosto 11, 1840, ang mensaheng naalisan ng selyo ng unang anghel noong 1798 ay binigyan ng kapangyarihan sa pamamagitan ng katuparan ng propesiya ng ikalawang sa aba. Ang Islam ay bahagi ng babala ng Kapistahan ng mga Trumpeta, na nagpapahayag ng nalalapit na araw ng paghuhukom.

Para sa mga handang makakita, ang mga kapistahan sa taglagas ng mga Trumpeta at ng mga Tabernakulo ay kumakatawan sa mga kapistahang Alpha at Omega, na may paghuhukom sa gitna. Hindi nagkataon na ang mga kapistahang ito ay tinukoy sa Levitico dalawampu’t tatlo. Ang dalawampu’t tatlo ay sagisag ng pagbabayad-sala. Hindi rin nagkataon na ang unang kapistahan ay nasa unang araw ng ikapitong buwan at ang huling kapistahan ay nagtatapos sa ika-dalawampu’t dalawang araw. Ang Kapistahan ng mga Trumpeta ay ang unang titik ng alpabetong Hebreo, ang Araw ng Pagbabayad-sala ay ang gitnang titik, at ang Kapistahan ng mga Tabernakulo ay ang ika-dalawampu’t dalawang titik ng alpabetong Hebreo.

Ang Kabanata 23, mga talata 23 hanggang 44, ng Levitico ay binubuo ng dalawampu’t dalawang talata na nakapaloob sa “balangkas ng katotohanan.” Ang ikasampung araw sa gitna ay nagsasaad ng isang pagsubok, sapagkat ang sampu ay sagisag ng isang pagsubok, at ang Araw ng Pagbabayad-sala ang dako kung saan ang paghihimagsik ng mga napapahamak ay itinatala at nilulutas, at ang paghihimagsik na iyon ay kinakatawan ng ikalabintatlong titik ng alpabetong Hebreo. Ang gitnang titik ng salitang Hebreo para sa “katotohanan” ay ang ikalabintatlo, at ito ay kaayon ng ikasampung araw ng ikapitong buwan, at bilang isang palatandaan ay taglay nito ang mga propetikong katangian ng alpabetong Hebreo at ng nasabing araw. Ang sampu na dinagdagan ng labintatlo ay dalawampu’t tatlo. Ang pitumpu ay bunga ng sampu na pinarami sa pito, at ang ikasampung araw ng ikapitong buwan ay tumutumbas din sa pitumpu, na isang sagisag ng katapusan ng panahong palugit.

At lumapit si Pedro sa kaniya at nagsabi, Panginoon, makailang ulit magkasala laban sa akin ang aking kapatid, at siya’y aking patatawarin? Hanggang sa makapito? Sinabi sa kaniya ni Jesus, Hindi ko sinasabi sa iyo, Hanggang sa makapito; kundi, Hanggang sa pitumpung ulit na pito. Mateo 18:21, 22.

Apat na raan at siyamnapung taon ang inihiwalay para sa sinaunang Israel. Ang mga taong iyon ay inihiwalay mula sa dalawang libo at tatlong daang taon at kinakatawan bilang pitumpung sanlinggo. Kaya’t tinukoy ni Jesus na ang hangganan ng panahong palugit ay apat na raan at siyamnapung taon, na kinakatawan ng “pitumpung” sanlinggo sa Daniel siyam.

Ang pitumpung sanlinggo ay itinalaga ukol sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod, upang wakasan ang pagsalangsang, at upang tapusin ang mga kasalanan, at upang gumawa ng pagbabayad-sala para sa kasamaan, at upang dalhin ang walang hanggang katuwiran, at upang selyuhan ang pangitain at ang propesiya, at upang pahiran ang Kabanal-banalan. Daniel 9:24.

Ang salitang Hebreo na isinaling “cut off” ay ginamit lamang sa talatang ito sa Lumang Tipan, at ang kahulugan nito ay “itinakda o iniatas.” Iba ito kaysa sa karaniwang salitang ginagamit na isinasalin bilang “cut off,” na nakabatay sa pagputol ni Abram sa mga handog sa unang hakbang ng tipan sa Genesis labing-lima. Ito ay “itinakda” at “iniatas” na ang Israel ay magkakaroon ng apat na raan at siyamnapung taon ng panahon ng probasyon, at pagkatapos ay mahihiwalay sila bilang bayang tipan ng Diyos. Dalawang magkaibang “cut off”; ang una ay kumakatawan sa panahong iyon bilang isang panahong probasyon na “cut off” mula sa isang mas malaking bilang sa pamamagitan ng bilang na pitumpu, at kapag ang “bagong alak” ni Joel ay “cut off” mula sa kanilang mga bibig, nagtatapos ang probasyon. Ang pitumpu ay kumakatawan sa pagtatapos ng probasyon.

Ang mga kapistahan sa taglagas ay nagtataglay ng tatlong hakbang ng salitang Hebreo na ‘katotohanan’. Nagsisimula ang mga kapistahan sa taglagas sa Levitico 23:23, ang gitnang palatandaan ng Araw ng Pagbabayad-sala ay ang ikasampung araw at ang ikalabintatlong titik, na tumutumbas sa 23, at ang Kapistahan ng mga Kubol ay nagtatapos sa ikadalawampu’t dalawang araw, at pagkatapos ay isang Dakilang Araw ng Pamamahinga na sumusunod sa kapistahan, at ang sipi ay nagtatapos sa 23:44.

Ang Leviticus ay nangangahulugang ang pagkasaserdote ng mga Levita. Ang mga kapistahan sa tagsibol ay isinasaad sa kabanata 23:1-22, at pagkatapos ay ang mga kapistahan sa taglagas ay isinasaad sa 23:23-44. Ang mga kapistahan sa tagsibol ay nakalahad sa dalawampu’t dalawang talata, at ang alpabetong Hebreo ay may dalawampu’t dalawang titik. Ang mga kapistahan sa taglagas ay nakalahad din sa dalawampu’t dalawang talata. Ang Kapistahan ng mga Trumpeta ay nagpapahayag ng nalalapit na paghatol sa Araw ng Pagbabayad-sala. Pagkatapos, ang Kapistahan ng mga Kubol ay tumatagal nang pitong araw, na nagwawakas sa ika-dalawampu’t dalawang araw ng ikapitong buwan. Ang una sa pitong araw ay isang seremonyal na Sabat, gayundin ang ikawalong araw, na siyang araw pagkatapos ng pitong-araw na kapistahan. Ang una at ikawalong araw ay nagpapakilala sa ikawalong araw bilang isang sagisag ng ikawalong nauukol sa pito.

Sabihin mo sa mga anak ni Israel: Ang ikalabinglimang araw ng ikapitong buwan ito ay magiging Kapistahan ng mga Kubol sa Panginoon sa loob ng pitong araw. Sa unang araw ay magkakaroon ng banal na pagtitipon; huwag kayong gagawa ng anumang gawaing paglilingkod roon. Pitong araw kayong maghahandog ng handog na pinaraan sa apoy sa Panginoon; sa ikawalong araw ay magkakaroon kayo ng banal na pagtitipon, at maghahandog kayo ng handog na pinaraan sa apoy sa Panginoon: iyon ay isang dakilang kapulungan; at huwag kayong gagawa ng anumang gawaing paglilingkod roon. ... Gayundin, sa ikalabinglimang araw ng ikapitong buwan, kapag inani ninyo ang bunga ng lupain, ipagdiriwang ninyo ang isang kapistahan sa Panginoon sa loob ng pitong araw: sa unang araw ay magiging isang araw ng kapahingahan, at sa ikawalong araw ay magiging isang araw ng kapahingahan. Levitico 23:34–36, 39.

Ang seremonyal na Sabat sa ikawalong araw ay sumasagisag sa Sabat ng milinyum, na sumusunod sa Kapistahan ng mga Kubol. Ang paglalagalag ng sinaunang Israel sa ilang sa loob ng apatnapung taon ay inaalala sa pamamagitan ng paninirahan sa mga kubol sa mga araw ng Kapistahan ng mga

Kubol, at ito'y sumasagisag hindi lamang sa pagbubuhos ng huling ulan, kundi maging sa panahon ng kapighatian ni Jacob, kung kailan inakay ng mga anghel ang mga tapat ng Diyos sa mga burol at kabundukan upang sila'y ipagsanggalang.

Sa panahon ng kapighatian, tumakas kaming lahat mula sa mga lungsod at mga nayon, ngunit kami'y hinabol ng masasama, na pumasok sa mga bahay ng mga banal na may mga tabak. Itinaas nila ang kanilang mga tabak upang kami'y patayin, ngunit ang mga iyon ay nabali at nahulog na waring walang lakas, gaya ng dayami. At dumaing kaming lahat araw at gabi para sa pagliligtas, at ang daing ay umabot sa harap ng Diyos. Sumikat ang araw, at tumigil ang buwan. Huminto sa pag-agos ang mga batis. Dumating ang madidilim at mabibigat na alapaap, at nagsalpukan ang mga ito. Nguni't may isang malinaw na pook ng matatag na kaluwalhatian, kung saan nagmula ang tinig ng Diyos na gaya ng lagaslas ng maraming tubig, na yumanig sa langit at sa lupa. Ang langit ay nagbubukas at nagsasara, at naligalig. Nayanig ang mga bundok na gaya ng tambo sa hangin, at nagpasabog ng matutulis at magagaspang na bato sa palibot. Kumulo ang dagat na gaya ng palayok, at nagbuga ng mga bato sa lupain. At samantalang sinalita ng Diyos ang araw at oras ng pagparito ni Jesus, at ibinigay ang walang-hanggang tipan sa kaniyang bayan, nagsalita siya ng isang pangungusap, at saka tumigil, habang ang mga salita ay gumugulong sa buong lupa. Ang Israel ng Diyos ay nakatayo na ang kanilang mga mata ay nakapako paitaas, nakikinig sa mga salita habang lumalabas ang mga iyon mula sa bibig ni Jehova, at gumugulong sa buong lupa na gaya ng mga dagundong ng pinakamalalakas na kulog. Lubhang nakapangilabot ang kasolemnidad. Sa katapusan ng bawat pangungusap, ang mga banal ay sumigaw, Luwalhati! Aleluya! Ang kanilang mga mukha ay naliwanagan ng kaluwalhatian ng Diyos; at nagningning sila sa kaluwalhatian gaya ng mukha ni Moises nang siya'y bumaba mula sa Sinai. Hindi sila matingnan ng masasama dahil sa kaluwalhatian. At nang ipahayag ang walang-hanggang pagpapala sa mga nagparangal sa Diyos, sa pag-iingat ng kaniyang Sabat na banal, nagkaroon ng makapangyarihang hiyaw ng pagtatagumpay laban sa Halimaw, at laban sa kaniyang Larawan.

"Noon ay nagsimula ang Jubileo, kung kailan dapat magpahinga ang lupain." Review and Herald, Hulyo 21, 1851.

Muling babalik si Jesus at magpapahinga ang lupa sa loob ng isang libong taon, gaya ng inihalimbawa ng Sabat ng lupa sa ikapitong taon at ng Jubileo. Sa talata 3 ng Levitico 23, ang Sabat sa ikapitong araw para sa tao ay tinukoy bilang pambungad ng kabanata na nagtatapos sa ikawalo, iyon ay, ukol sa pito, at kumakatawan sa Sabat ng ikapitong taon para sa pagpapahinga ng lupa.

At nagsalita ang Panginoon kay Moises, na sinasabi, Salitain mo sa mga anak ni Israel, at sabihin mo sa kanila: Tungkol sa mga kapistahan ng Panginoon, na inyong ihahayag bilang mga banal na pagtitipon, ang mga ito ang aking mga kapistahan. Sa loob ng anim na araw ay gagawin ang gawain; ngunit ang ikapitong araw ay Sabat ng kapahingahan, isang banal na pagtitipon; huwag kayong gagawa ng anumang gawain sa araw na iyon; iyon ay Sabat ng Panginoon sa lahat ng inyong mga tahanan. Levitico 23:1-3.

Ang Alfa ng Kabanata dalawampu't tatlo ay ang ikapitong-araw na Sabat, at ang Omega ng kabanata ay ang isang libong taon na walang laman ang lupa, na isinagisag ng Sabat ng ikapitong taon para sa lupain at ng Jubileo. Ang Alfa ng kabanata ay ang mga kapistahan ng tagsibol na nagsisimula sa ikapitong-araw na Sabat at nagtatapos sa talatang dalawampu't dalawa; samantalang ang Omega ng kabanata ay nagtatapos sa ikadalawampu't dalawang araw ng ikapitong buwan, na sinusundan ng ikawalong araw na seremonyal na Sabat na kumakatawan sa Sabat ng ikapitong taon ng lupain.

Ang mga talatang isa hanggang dalawampu't dalawa ay kumakatawan sa gawain ni Cristo bilang ang Makalangit na Punong Saserdote sa Banal na Dako; ang mga talatang dalawampu't tatlo hanggang apatnapu't apat ay kumakatawan sa Kanyang gawain sa Kabanal-banalang Dako. Ang Levitico ay isang sagisag ng mga saserdote, at ito'y kumakatawan sa paglilingkod ni Cristo bilang Punong Saserdote. Ang Sabat ng ikapitong araw bilang Alfa ay umaabot pabalik hanggang sa paglalang, at ang Sabat ng ikapitong taon bilang Omega ay umaabot hanggang sa Lupang ginawang bago. Sa kasaysayan, ang Levitico dalawampu't tatlo ay sumasaklaw mula sa paglalang hanggang sa muling paglalang.

Ang kagalakan o kahihiyang kaugnay ng propetikong mensahe ay sagisag ng mga nagtataglay ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, o ng isang huwad na mensahe. Hangga't hindi isinasaalang-alang ang katotohanang ito sa salaysay, napapalampas ang usaping nagbubunga ng kahihiyang. Ang mga nagtataglay ng tunay na langis ay hindi maliligtaan ang puntong ito. Ang kagalakan ay kinakatawan ng mga yaong napawi na ang kanilang mga kasalanan, at inilalarawan sila sa pamamagitan ng mga nagdiriwang ng Pista ng mga Kubol.

At ang Salita ay nagkatawang-tao, at tumahan sa gitna natin, (at aming namasdan ang kaniyang kaluwalhatian, kaluwalhatian gaya ng sa bugtong na Anak ng Ama,) puspos ng biyaya at katotohanan. Juan 1:14.

Ang salitang Griyego na isinalin bilang “dwelt” ay nangangahulugang “magtabernakulo.” Si Jesus ay naging laman at nagtabernakulo sa piling natin. Inako niya ang ating kalikasang pantao, ang ating tabernakulo, ang ating tolda, ang ating kubol, ang ating laman. Ganito sinabi ni Pedro:

Oo, inakala kong nararapat, habang ako'y nasa toldang ito, na pukawin ko kayo sa pamamagitan ng pagpapaalaala sa inyo; yamang nalalaman kong hindi maglalaon ay kinakailangan kong iwan ang aking toldang ito, gaya ng ipinahayag sa akin ng ating Panginoong Jesucristo. 2 Pedro 1:13, 14.

Ganito ang sinabi ni Pablo:

Sapagkat nalalaman namin na kung ang aming makalupang tahanan, ang toldang ito, ay mabuwag, ay mayroon kaming isang gusaling mula sa Diyos, isang bahay na hindi gawa ng mga kamay, na walang hanggan sa mga langit. Sapagkat sa bagay na ito kami'y dumaraing, masidhing ninanais na kami'y maramtan ng aming tahanan mula sa langit: kung mangyayari nga na, sa kami'y maramtan, ay hindi kami masusumpungang hubad. Sapagkat kami na nasa toldang ito ay dumaraing, na nabibigatan; hindi dahil ibig naming mahubaran, kundi maramtan, upang ang may-kamatayan ay lamunin ng buhay. 2 Corinto 5:1-4.

Ang Pista ng mga Tabernakulo ay sagisag ng pagkakaselyo ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na nagaganap kapag nabubuksan ang mga durungawan ng langit. Kapag naalis na ang mga kasalanan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ang Espiritu Santo ay ibubuhos nang walang sukat sa iglesiang matagumpay. Natapos na ang paghuhukom para sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at silang mga natatakan ay yayaon upang ipahayag ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel sa ilalim ng kapangyarihan ng Espiritu Santo, gaya ng kinakatawan sa Pista ng mga Tabernakulo.

Ang ating katawan ay isang templo at isang tolda, na siyang tabernakulo. Ang mga nagtipon sa Jerusalem upang ipagdiwang ang Pista ng mga Kubol ay nagdiriwang na napawi na ang kanilang mga kasalanan. Ginamit si Moises upang itayo ang tabernakulo sa ilang, at ang Pista ng mga Kubol sa katapusan ay idinaraos sa pamamagitan ng paninirahan sa mga kubol sa ilang, sapagkat palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula.

Kaya nga, mga banal na kapatid, mga kabahagi ng makalangit na pagtawag, pagbulay-bulayan ninyo ang Apostol at Punong Saserdote ng ating pagpapahayag, si Cristo Jesus; na tapat sa humirang sa kaniya, gaya rin ni Moises na naging tapat sa buong sambahayan niya. Sapagkat siya ay ibinilang na karapat-dapat ng higit na kaluwalhatian kaysa kay Moises, yamang ang nagtayo ng bahay ay may higit na karangalan kaysa sa bahay. Sapagkat ang bawat bahay ay may nagtayo; ngunit ang nagtayo ng lahat ng bagay ay ang Diyos. At tunay na si Moises ay naging tapat sa buong sambahayan niya, bilang isang lingkod, bilang patotoo sa mga bagay na sasalitain pagkaraan; ngunit si Cristo, bilang Anak, na namamahala sa kaniyang sariling sambahayan; na tayo ang kaniyang sambahayan, kung ating panghahawakan nang matatag ang katiyakan at ang pagmamapuri ng pag-asa hanggang sa wakas. Hebreo 3:1-6.

Si Moises ang tapat na lingkod na ginamit ng Diyos upang itindig ang tabernakulong templo, ngunit si Cristo, bilang ang Dakilang Saserdote at Apostol, ay may higit na karangalan kaysa sa lingkod na si Moises. Bawat bahay, mula sa tabernakulong templo ni Moises, hanggang sa templo ni Salomon, hanggang sa templong muling inayos ni Herodes sa loob ng 46 na taon, pati ang templong pantao na may 46 kromosoma, at ang templong Millerite ng 1798 hanggang 1844, ay pawang itinayo ng Diyos. Sa linyang propetiko ng iba't ibang pagpapakita ng mga templo, na magsisimula sa Halamanan ng Eden, saka, matapos ang kasalanan, sa tarangkahan ng Halamanan, saka, matapos ang baha, sa mga dambana hanggang kay Moises; ang tatlong pangunahing panandang-daan ay Moises, Cristo, at ang isandaan at apatnapu't apat na libo.

Si Moises at si Cristo ay kumakatawan sa Alpha at Omega ng sinaunang Israel, at kapwa nilang isinasagisag ang pagsasanib ng pagkatao at ng Pagka-Diyos, na isinasagisag din ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Sa pagdating ng ikatlong anghel, sa Apocalipsis kabanata labing-isa, sinabihan si Juan na sukatin ang templo, at sa pagdating ng gayunding anghel noong 9/11, sinabihan muli si Juan na sukatin ang templo. Sa kapwa pagkakataon ay sinabi sa kanya na huwag isama ang looban ng 1,260 araw. Noong 2023, dumating ang gayunding anghel, at ang bayan ng Diyos ay tinatawagan na ngayon upang sukatin ang templo. Ang 1,260 araw, o tatlong araw at kalahati, ay nagtapos noong 2023, at mula noon hanggang bago sumapit ang batas ng Linggo, ibabangon ang templo. Noong 2024, inilatag ang mga pundasyon, at nasaksihan ang paghihimagsik

na nahayag bilang isang pangkat na “humamak sa araw ng maliliit na bagay,” na tumututol sa pagtukoy ni Miller sa sagisag na nagtatatag ng pangitain.

Bukod dito ay dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Ang mga kamay ni Zorobabel ang naglagay ng patibayan ng bahay na ito; ang kaniyang mga kamay din ang magtatapos nito; at iyong malalaman na ang Panginoon ng mga hukbo ang nagsugo sa akin sa inyo. Sapagkat sino ang humamak sa araw ng maliliit na bagay? sapagkat sila’y magagalak, at makikita ang pising panukat sa kamay ni Zorobabel, na kasama yaong pitong iyon; sila ang mga mata ng Panginoon, na paroo’t parito sa buong lupa. Zacarias 4:8-10.

Ang pagtanggap sa pagtukoy ni Miller na ang Roma ang nagtatatag ng pangitain ay pagtanggap sa mga saligan, at ito’y “paghamak sa araw ng maliliit na bagay.” Ang kilusang Millerita ang kilusang alpha ng unang at ikalawang mga anghel, at ang kilusan ng isandaang apatnapu’t apat na libo ay ang kilusang omega ng ikatlong anghel. Ito’y dalawampu’t dalawang ulit na higit na makapangyarihan kaysa sa alpha. Sa ganitong makapropetang diwa, ang mga saligan ng kilusang Millerita ay “ang araw ng maliliit na bagay.” Ang paghamak sa alinmang saligang katotohanan na kinakatawan sa dalawang tapyas ni Habakuk ay ikamamatay, sapagkat ang pangitaing itinatatag sa talatang labing-apat ng Daniel labing-isa ay siya ring pangitaing tinukoy ni Solomon.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Kamangha-mangha ang pangitain ng batong pangtuktok, sapagkat inilalantad nito na ang saligang panulukang bato ay siya ring batong pangtuktok, ngunit may dalawampu’t dalawang beses na higit na kapangyarihan. Ang alpha na saligang pagsubok ng 2024 ay ang panlabas na intelektuwal na mensahe ng pagseselyo at ang omega na pagsubok ng templo ng 2026 ay ang panloob na espirituwal na mensahe ng pagseselyo. Ang una ay tumutukoy sa larawan at tanda ng hayop, at ang ikalawa naman sa larawan at tanda ng Diyos. Ang naturang panloob na pagsubok na omega ay kinakatawan ng dalawang sagisag ng panaginip ni Miller na kailangang bigyang-kahulugan sa konteksto ng mga pangyayari sa mga huling araw. Ano ang kamalig? At ano ang pagkain?

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.

Ang kasalang Hudyo noong panahon ni Jesus ay naganap sa tatlong mahahalagang yugto, na madalas umaabot ng ilang buwan o isang taon. Ang unang hakbang ay ang ligal na pag-aasawa, na tinatawag na pakikipagtipan, at sa puntong iyon ay ligal nang naitatag ang kasal; subalit nananatiling magkahiwalay ang nobya at nobyo, samantalang bumabalik ang nobyo sa bahay ng kanyang ama upang ihanda ang isang dako para sa kanyang nobya. Ito ang dahilan kung bakit si Maria, ang asawa ni Jose, ay tinawag na kanyang asawa, bago pa man sila nanirahang magkasama. Ang kawalang-katapatan sa panahong ito ay itinuturing na pangangalunya.

Ang panahon ng paghihintay ay hindi tiyak at maaaring tumagal ng mga araw, linggo, o buwan. Ang kawalang-katiyakan ay mahalagang elemento ng talinghaga. Maaaring maghintay ang ama nang hanggang isang taon upang tiyakin ang kalinisang-puri ng nobya. Hindi ipinahayag ng nobyo ang tiyak na araw o oras ng kanyang pagbabalik, sapagkat nasa pagpapasya ng kanyang ama kung

kailan; kaya't alam ng nobya na magaganap ang kasal, ngunit hindi kung kailan. Ang kawalang-katiyakang ito ay sinadya, at hanggang sa iutos ng ama sa nobyo na pumaroon at kunin ang kanyang nobya, naantala ang lahat ng bagay na kaugnay nito.

Kapag sinabi ng ama, "Humayo ka at kunin mo ang iyong babaeng ikakasal," darating ang lalaking ikakasal sa gabi, kasama ang kanyang mga kaibigan, na sumisigaw at humihip sa trumpeta. Lagi itong nagaganap sa gabi upang maiwasan ang mahabang paglalakbay sa tindi ng init ng araw, na maaaring lubhang mabigat sa lupain ng Israel. Kinakailangan ang mga sulo at langis, sapagkat walang mga ilaw sa lansangan, at maaaring tumagal nang ilang oras ang prusisyon. Ang mismong pananalitang panritwal sa mga sinaunang kasalang Hebreo na ipinahahayag sa mga prusisyon ay, "Narito, dumarating ang lalaking ikakasal!"

Ang mga dalaga (mga abay na babae) sa talinghaga ay hindi mga kung sinu-sinong babae; sila ang mga abay ng nobya, na naghihintay na kasama niya, inaasahang sasama sa prusisyon, at may pananagutang maging handa sa alinmang oras at magdala ng sarili nilang langis upang liwanagan ang landas patungo sa tahanan ng nobyo. Mabilis na nauupos ang mga sulo, kaya't kinakailangang magdala ng dagdag na langis, sakaling mahaba ang paglalakbay. Walang pagbabahagian ng langis.

Ang pagkaantala ay karaniwan sa sinaunang prusisyon at kasal at hindi ito naging suliraning pangkultura. Inaasahan ang mga pagkaantala, at ang pagkatulog ay karaniwan. Ang pagkakaiba ay hindi nasa pagtulog kundi nasa paghahanda, hindi sa pagiging gising. Hindi pinaghandaan ng mga mangmang na dalaga ang isang pagkaantala gaya ng ginawa ng mga matatalino. Lahat ay matutulog, sapagkat ang yugto mula sa ligal na kasunduan sa pagpapakasal hanggang sa pagganap ng kasal ay maaaring umabot ng isang taon.

Nang makarating ang prusisyon sa bahay ng nobyo, nagsimula ang piging ng kasalan, tuluyang isinara ang pinto, at ang mga nahuling dumating ay hindi pinahintulutang makapasok. Hindi ito kalupitan—ito'y kaugalian, sapagkat ang sinumang kumatok pagkaraang maisara ang pinto ay hindi kabilang sa prusisyon.

Hindi nagpakatha si Jesus ng mga imahen, at hindi Siya nagbigay ng paliwanag tungkol sa talinghagang ito gaya ng madalas Niyang gawin. Hindi Niya kinailangang magbigay ng paliwanag, sapagkat ang lahat ng detalyeng pangkultura ay lubusang nauunawaan ng Kaniyang mga tagapakinig. Ang tinutukoy ni Jesus ay isang literal na pag-aasawang Silanganin, hindi abstraksiyon.

Ang mga detalye ay ganap na pinagtitibay ng patotoong Hebreo, gayundin ng mga mananalaysay ng mga panahong Romano at Griyego.

Ang Mishnah (ikalawang siglo AD, ngunit pinananatili ang mga kaugalian ng panahon ng Templo bago ang 70 AD)

Ang Talmud (isang kalipunang nabuo nang mas huli, ngunit sumisipi sa mas naunang praktika)

Josefo (mananalaysay na Hudyo ng unang siglo)

Rabinikong liturhiya ng kasal at rabinikong mga talakayang pangbatas

mga Griyego-Romanong tagapagmasid ng Hudea

Hindi nagbibigay si Josephus ng isang maayos na “manwal sa kasal,” ngunit ang mga detalyeng pangbatas at pangkultura na ipinagpapalagay niya ay eksaktong tumutugma sa mga paglalarawan sa Mishnah/Talmud. Ang Mishnah ang susing sanggunian.

Lubhang tumimo ang talinhaga sa isang Judiong tagapakinig noong unang siglo, sapagkat walang anumang bahagi sa Mateo 25 ang nangangailangan pa ng paliwanag. Karaniwan ang pagdating sa hatinggabi; malinaw na kailangang-kailangan ang mga ilawan at langis; inaasahan ang pagkaantala sa pagitan ng ligal na kasunduang pangkasal at ng prusisyong panghatinggabi; at ang pagsasara ng pinto ay nakaugaliang patakaran! Ang mga dalagang hindi pinapasok ay nalagay sa kahihyan, at para sa mga Judiong tagapakinig sa panahon ni Jesus, ang kahihyan ng hangal na dalaga ay lubos na nararapat. Ganap na batid nila ang ritwal; kaya’t wala silang anumang simpatya sa mga hangal na dalaga, sapagkat batid ng lahat na ang paghahanda ay ganap na pananagutan ng sinumang dalagang inaanyayahang makilahok sa prusisyon. Napakaliwanag ng mga katotohanang ito sa mga Judiong tagapakinig kaya’t hindi na kinailangan ni Jesus na magbigay ng anumang paliwanag hinggil sa talinhaga.